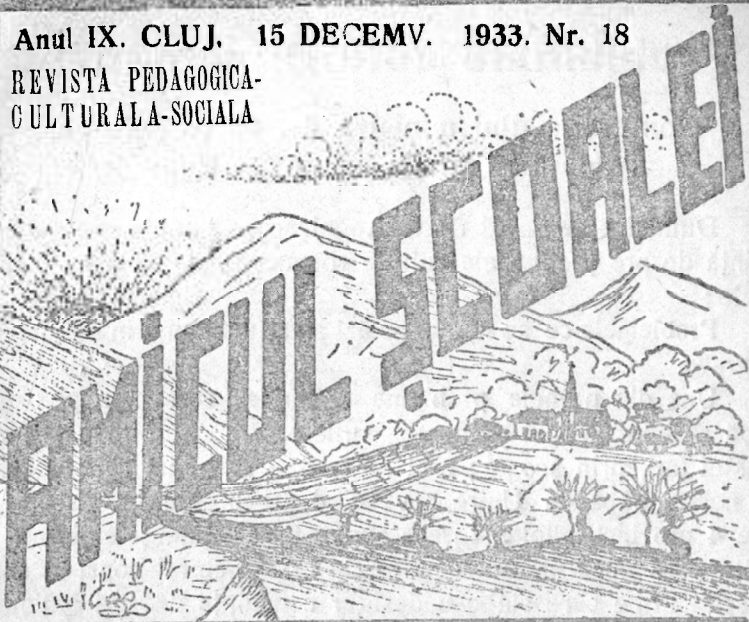

Anul IX. CLUJ, 15 DECEMV. 1933. Nr. 18

REVISTA PEDAGOGICA-
CULTURALA-SOCIALA

REDACTOR: MARIAN SASU

CUPRINSUL:

Conferința dlui ministru dr. C. Angelescu, ținută în 20 Dec.
a. c. la radio

MARIAN SASU: Să nu uităm de principala noastră datorie

P. da GOGU: Școli fără căpătâiu

NICOLAE D. MARIN: Interesul la copil

P. da GOCU: O intoleranță regretabilă

NICOLAE D. MARIN: Hrana spirituală a învățătorului

V. F. C.: Rânduri către învățători

Partea oficială,

Informațiuni

Organ oficial al Revizoratului și Comitetului școlar din jud. Cluj

Apare de două ori pe lună

ABONAMENTUL: 150 Lei pe un an pentru membrii corpului didactic, iar pentru comitetele școlare și particulari 180 Lei
Redacția și administrația: Revizoratul școlar județan CLUJ.

Problemele culturii românești

Conferința dlui ministru dr. C. Angelescu,
ținută în 10 Dec. a. c. la Radio

Duminică seara dl dr. C. Angelescu, a ținut la radio o conferință despre problemele culturii românești. D sa a spus între altele :

Problemele ce se impun astăzi atenției, sunt multe, felurite și grave.

Una din primele probleme culturale, care ne-a preocupat după războiu, a fost unificarea sufletească a tuturor cetățenilor acestei țări, prin școală ; căci nu trebuie să uităm că învățământul nostru până la Unire, având 4 organizațiuni deosebite, în cele 4 provincii alipite, fusese supus unor influențe culturale diferite, care au lăsat urme profunde în structura noastră sufletească, urme care slăbeau desigur conștiința noastră națională.

Politica școlară, pe care am urmat-o fără nicio abatere, fără nicio șovăire, până în 1928, avea ca scop, pe deoparte, unificarea învățământului și răspândirea lui până la păturile cele mai adânci ale poporului, iar pe de altă parte, adaptarea învățământului la nevoile României de astăzi și transformarea lui în raport cu marile achizițiuni ale științei universale.

Pe deasupra tuturor acestor deziderate, cultura și învățământul românesc în viitor, trebuiau să aibă ca axă conducătoare, ca fundament al noiei direcțiuni culturale date tineretului, educațiunea morală.

Aceasta, era în trăsături generale, politica școlară stabilită în 1919 și pe care am urmat-o până în 1928.

Fără a intra în prea multe amănunte, e suficient să spun că numărul școalelor primare, care era de 11000 în 1919, s'a ridicat la 17000 în 1928, cu 6000 mai mult. Numărul învățătorilor crescuse în acest timp dela 20000 la 40000 ; iar numărul elevilor cari urmau școala primară, grație aplicării riguroase a obligativității învățământului, se ridicase numai într'un singur an cu peste 560000.

Tot astfel și numărul adulților, cari învățau carte, ajunsese în 1926, după aplicarea legii învățământului primar la 730000, pe când în anul 1924 acest număr nu era decât 1800.

Invățământul supra-primar, înființat prin legea din 1924, număra în 1928 peste 7300 de școli, cu 2000 de ateliere și cu 360000 de elevi.

Astăzi, ne mai aplicându-se obligativitatea, aproape jumătate din numărul copiilor nu mai merg la școală; iar învățământul supra-primar cu atelierile care existau, precum și învățământul adulților, au dispărut aproape în întregime.

O problemă de importanță capitală pentru școala primară și care ne-a preocupat în timpul guvernării dela 1919—1928, a fost problema localurilor de școli.

Dela 1897 până la intrarea noastră în războiu, se clădise în Vechiul-Regat aproape 3000 de localuri de școli primare. În timpul războiului însă, o mare parte din aceste localuri au fost unele deteriorate, altele ruinate complet, așa încât un mare număr de elevi erau puși în imposibilitate de a urma școala, din cauza lipsei de locuri.

Tot astfel și în teritoriile alipite, situațiunea era cât se poate de precară, în cece privea localurile de școli, căci stăpânitorii de alădată ai provinciilor românești, nu aveau nici un interes să se ocupe de cultura poporului nostru, ci căuta din contră, prin toate mijloacele, să o înăbușe.

Aceasta fiind situația, dela 1922—1928, s'a făcut o mare efortare pentru a remedia starea dezastruoasă în care se găsea învățământul nostru, în cece privea localurile de școală și cum Statul nu dispunea de fonduri suficiente ne-am adresat inițiativei particulare spre a da Statului sprijinul pentru săvârșirea acestei mari opere de luminare a poporului.

Apelul adresat țărănimii a avut un răsunset neașteptat și a dat roade admirabile.

S'au pus în lucru peste 7000 de localuri de școli cu aproape 14.000 săli de clasă și 1.500 locuințe pentru directori. Din aceste clădiri, aproape 1.000 au rămas neterminate și pe acele pe care intemperiiile din acești din urmă 5 ani nu le-au distrus, le găsim în starea în care le-am lăsat.

Dacă trecem la învățământul profesional, vedem că dela 1919—1928 s'au înființat 326 de școli de meserii, de comerț și profesionale de fete.

Dela 119 școale practice, câte erau în 1919, se ajunsese la 445 în 1928.

Astăzi, în 1933, numărul școalelor profesionale de toate

categoriale prevăzute în buget este de 259, prin urmare cu 186 mai puțin decât acum 5 ani.

În învățământul normal, numărul școlilor normale se ridică de la 24 în 1919, la 105 în 1928. Astăzi el a scăzut la 57, prin urmare cu 48 mai puțin.

Dar s'a spus că sunt prea multe școli normale și prin urmare prea mulți învățători. Or împărțind numărul elevilor la numărul învățătorilor pe cari îi avem astăzi, vedem că ne mai trebuie cel puțin 30.000 de învățători.

Tot astfel și chestiunea școlilor teoretice era încă o problemă de rezolvat după război.

Trebuia să stărpim analfabetismul, să nu cruțăm niciun sacrificiu, pentru ca în câțiva ani, construind școlile de care avem nevoie, înmulțind numărul învățătorilor, stimulând energiile, făcând apoi la tot ce simte românesc, să ajungem la rezultatul, ca să nu mai fie niciun copil, pe întinsul României Mari, fără știință de carte.

Învățământul post primar va fi din nou organizat, dându-i-se o îndrumare practică regională și mai mare dacă e posibil; iar școlile de adulți vor fi reînființate, dând importanță cuvenită mijloacelor moderne de cultură, cinematografului și radiofoniei.

O deosebită importanță trebuie dată învățământului tehnic, învățământului practic. Înmulțind numărul școlilor profesionale de toate categoriile și punând acest învățământ, cel puțin, dacă nu mai mult, pe picior de egalitate cu învățământul teoretic.

Învățământul secundar trebuie readus la starea lui normală de funcționare; iar prin examenele de selecțiune, ce se vor face în cursul studiilor, cât și la sfârșitul lor, să căutăm să selecționăm elementele destoinice, merite să urmeze mai departe în învățământul superior sau în școlile speciale.

În sfârșit, trebuie să ajutăm propășirea celei mai înalte forme a culturii: creațiunea literară, artistică și științifică, precum și răspândirea acestei culturi în masele populare.

Să nu uităm de principala noastră datorie

Articolul 133 din Legea învățământului primar al Statului prevede la punctul 1 că, membrii corpului didactic primar sunt datorici:

„Se frecventeze regulat școala, dând exemplu de ordine, punctualitate și stăruință, pentru educația și instrucția copiilor, ce le sunt încredințați“.

S'a constatat însă cu durere că, mulți dintre noi învățătorii, în timpul din urmă, nu ne mai îndeplinim așa dupăcum se cuvine această cardinală datorie.

Unii dintre noi întârziem des dela orele de cursuri sau scurtăm după bunul plac din aceste ore. Alții dintre noi apoi adeseori nici nu mai mergem la cursuri, ci pur și simplu le părăsim, fără de a fi obținut spre acest scop încuviințare dela autoritatea școlară competentă. În loc să ținem cursuri cu copiii încredințați conducerii noastre, alergăm prin comună și pe câmpul ei sau plecăm la orașul din apropiere pentru interesele noastre personale.

Ce pagubă enormă fac școlii și neamului acei dintre noi, cari înțeleg astfel să și îndeplinească aceasta datorie sfântă. Este evident doară că, nici prin întârzieri sau scurtări din orele de cursuri și cu atât mai puțin prin lipsiri dese dela aceste cursuri, nu se va putea obține în școală toate rezultatele dorite. Nu, fiindcă a lipsit timpul fizic, atât de necesar în învățământ pentru a se putea face asimilarea bună a cunoștințelor predate de către învățător. Deci ce poate fi mai păgubitor pentru toți și toate, de cât a trece un an de școală, fără ca elevii noștri să se poată alege cu o instrucție bună și solidă.

Dar să luăm și altă latură. Ce exemplu de ordine și punctualitate va putea da elevilor un astfel de învățător, care întârzie mereu dela orele de cursuri? Sau ce exemplu de hărnicie și conștiințiositate va putea da părinților copiilor de școală un învățător, care lipsește des dela cursuri? Va putea pretinde un astfel de învățător ca părintii să-și trimită regulat copiii la școală? Nu, pentrucă ar fi combătut imediat cu propriul lui exemplu. Iată cum, în astfel de cazuri, însuși noi învățătorii contribuim la frecvența cea slabă a școlii din partea copiilor; un mare neajuns de care ne plângem astăzi atât de mult.

În sfârșit mai este apoi ceva de tot penibil. Dela un timp, fără doar și poate, vom fi luați la ochi de poporul din comună, pentru felul acesta cum știm să ne facem datoria de învățători. Vom fi purtați încontinuu pe buzele țărănilor noștri și timbrați de adevărați jefuitori ai banului Statului, adunați în mare parte și din munca și truda lor crâncenă.

Prin asta se năruiește toată stima și încrederea, pe care ar fi avut-o până atunci poporul în noi. Și când am pierdut aceste prețioase lucruri, zadarnică va fi toată munca noastră de învățători.

Dupăcum se poate vedea la „Partea Oficială” din acest număr, superioritatea școlară încă a fost sesizată de felul cum înțeleg unii dintre noi ca să țină și frecventeze cursurile școlare. De acea superioritatea aceasta pune în vedere că, va aplica aspre sancțiuni față de toți aceia, cari și-au uitat de principala lor datorie de învățători ai neamului.

Cei ce au urechi, se audă și să înțeleagă.

Marian Sasu.

Școli fără căpătâiu

Sunt școli primare în amărâta noastră țară la cari învățătorii s'au perândat, în timpul din urmă, ca domniile noastre pe vremea fanarioșilor. Icoana acestor școli, așa în mic, nici nu diferă de aceea a nefericitei noastre țări de odinioară. Localuri într'o stare de jalnică ruină și dărăpănare, arhive în dezordine, biblioteci și material didactic într'o răvășire înspăimântătoare, ca în urma unei năvăliri a Tătarilor, e tot ceea ce smintitele noastre sisteme de gospodărie a școalelor ne pot oferi.

O sumară confruntare a inventarului școalei — dacă îl va fi având, căci sunt multe cari nu-l au — cu realitatea asta sinistă, te face să înțelegi totul. Lipsă de cărți de valoare, lipsă de piese din arhivă, lipsă din materialul didactic pe care Casa Școalelor îl distribuie cu atâta dărnicie, dar fără nici o socoteală.

La vederea unor hărți și tablouri scumpe, reduse la petice, după abia doi trei ani de uz, te lăvește jalea.

Și toate aceste jalnice stări de lucruri sunt foarte cu puțință la noi, unde Comitetele școlare, nu sunt decât o rușinoasă ficțiune. Căutați și vă convingeți câte au făcut cuvenita predare și preluare după inventar, a zestre școlare. Sau câte au fost sancționate în urma dezastruoasei chivernisiri a patrimoniului școlar.

Dar cum vrei să se compoarte decât astfel, aceste comitete cărora de cele mai multe ori le lipsește capul,

—care nu e președintele, ci secretarul? Secretarul recte directorul școlii, care mereu pleacă și vine, vine și pleacă! Unul pleacă, altul vine! Și ca dânsul și ceilalți învățători ai școlii: unii pleacă alții vin!

Sunt detașați, sunt transferați; sunt mereu pe drumuri! Pentru ce? Pentru că... cutare sat e așa zis „după spatele lui Dumnezeu“. Și atunci, cum să-și înmormânteze cineva tinereța în el? Nu! Transferarea e un drept sacru al nostru, înscris în Lege. Un drept însă, de care, ni se pare că nu mai uzăm, ci abuzăm!

Nu știu dacă profită sau nu cineva din aceste plimbări, — numite și transferări, — dar școala tânjește mult. Am spus ceva și despre tristele consecințe ce au aceste neconținute peregrinări ale dascălului, pe tărâmul activității școlare și extrașcolare? Să mai amintim ceva despre imperioasa necesitate a continuității în aceste activități? Nu, căci nu e nici o nevoie. Am spune niște banalități prea — prea —.

Evident, suntem atât de preocupați de interesele noastre personale și de breaslă, că abia dacă ne mai dăm seama de tragedia școlii din satele de „după spatele lui Dumnezeu“. Noi facem însă apel către adevărații „amici ai școlii“ să ne arate căile prin cari am putea veni în ajutorul acestor școli *fără nici un câpătâu*.

P. da Gogu

Interesul la copil

— Rezultatul unei anchete —

Zilnic dăm față cu școlarii noștri; zilnic le punem întrebări și zilnic le primim răspunsurile!

Și totuși... Deși trăim cu ei mai mult d'o jumătate de an — socotind numai zilele de clasă — deși credem că îi cunoaștem ca și părinții lor — dacă nu mai mult — totuși trebuie s'ajungem fără „doar“ și „poate“, la finalul dictonului Jean Jaque Rousseau... „cu adevărat că nu-i cunoașteți“. (e vorba de elevi.)

Să fie drept? Nu mai aștept răspunsuri, căci vor fi mii și sute!

Totuși, un verdict sincer mi-am dat mie însumi, abia în acest an „nu-i cunosc“! ...

Ș'acest verdict mi l-am dat numai în urma unei anchete!

„Ce anchetă“ ? vor întreba unii...

O anchetă, care de altfel n'am prea văzut o făcută nicăiri!

E vorba despre „interesul la copil“. Pedagogia ne pune la îndemână numirile proprii ale interesului; ni le arată cronologic — cum de fapt se manifestă la copil — dar nu ne arată căile, mijloacele prin cari am putea să descifrăm imediatele interese ale copilului...

Ba — dacă nu mă'nșel — se vorbește ceva despre „observarea indirectă și ocazională“ de care... cam ocazional ne servim și noi, pentruca mai pe urmă să zicem că... ne cunoaștem elevii!...

Anul acesta, nu m'am mai încrezut în ceiace cunoașteam pân'acum la elevii mei.

Aceasta în ceiace privește interesele imediate ale copilului.

Observasem eu că unuia îi place să aibe într'una bricege; că altuia îi place să aibe cărți multe și curate și că — în fine — câte unul se simția satisfăcut când putea să și ajute conșcolarii c'o gumă, c'un creion sau cu alte lucruri ce avea la dispoziție!...

Observasem zic, dar nu verificasem nimic. Verificarea — propriu zis ancheta — a decurs în felul următor:

Celor 30 de elevi — a căror vârstă văria între 9—12 ani — le-am împărțit câte-o bucățică de hârtie, ș'apoi le-am scris pe tablă următoarea întrebare:

„Ce-ați face mai întâiu, dac'ați avea bani?“

Pe hârtioarele lor — în secret — fiecare și-a spus dorința, fiecare deci și a cristalizat imediatul interes!

Interesele imediate le-am numit și împărțit astfel:

1. Interese practice (cei ce doresc să și cumpere: pălării, ghete, haine, ciorapi, etc.)

2. Interese intelectuale (cei ce doresc să-și cumpere: cărți caiete, creioane, etc.)

3. Interese etico sociale (cei ce doresc s'ajute un neputincios sau să-și procure cărți de rugăciuni.)

4. Interese mixte (cei ce doresc să-și cumpere: bomboane cărți, haine, călete, etc.)

Adunând hârtiile cu ceiace răspuseseră elevii mei și raportând aceste răspunsuri la cele 4 imediate interese, am căpătat un tablou conform alăturatului:

1.	Interese practice . . .	= 10 elevi.
2.	" intelectuale . . .	= 17 "
3.	" etico-sociale = 1 "	
4.	" mixte . . .	= 2 "
		<u>Total = 30 elevi.</u>

„Care-i folosul acestei anchete?” Vor zice acum cu destulă dreptate atâția colegi! . . .

Răspunsul îl dau — de data asta — mai larg și'n două puncte :

a) Suntem complet edificați de imediatul interes, ce planează asupra fiecărui elev.

b) Sunt interese ce încă nu s'au născut în elevii noștri, deși sunt de cea mai mare importanță, de pildă :

Interesul etico social trebuie să primeze, dacă vrem ca pe mâine — elevii noștri de azi — să fie elemente folositoare societății.

Și iată că — cel puțin în ancheta mea — n'am găsit decât unul singur din 30 de elevi, care s'a gândit să-și cumpere o carte de rugăciuni și s'ajute p'aproapele său! . . .

Unde ne sunt „altruștii” pe care trebuie să i creștem deși trăim în secolul „egoismului” ?

Să mai comentăm ? Zadarnic . . . și inutil chiar ! . . . Nu ?
Budești.

Nicolae D. Marin inv.

O intoleranță regretabilă

N'am avut fericita ocazie să asist la congresul Asociației noastre generale, dar din cele auzite și din cele strecurate prin ziare, am înțeles că arumiți colegi au fost împiedicați a-și exprima acolo convingerile, numai fiindcă erau de altă părere decât majoritatea congresiștilor sau conducerea Asociației.

Dacă astfel de lucruri se pot întâmpla în sânul unei Asociații ca a noastră, e destul de regretabil.

De unde, mă rog, această intoleranță infiltrată în rândurile unui corp select, ca al nostru ? Oare dacă libertatea cuvântului e iluzorie în statul constituțional democratic, e admisibil ca ea să fie suprimată în cadrele unei asociații profesionale ?

O stupidă mentalitate încearcă a și face loc printre unii dintre stimații noștri colegi, care ideea de asociație nu-i poate întru nimic sluji.

Iată bunăoară aceste ciudate rânduri :

„E foarte trist și de regretat că și azi se mai găseric între noi elemente cari umbă pe drumuri dosnice, acuzând și inventând calomniile ordinare la adresa conducerii Asociației, ba ce este și mai mult, unii dintre noi, abia ieșiți din ou, se alătură acestei campanii de calomniile ordinare.

Unde este aci solidaritatea?“ Etc. 1)

Nu știu cari vor fi acele calomniile la adresa conducerii Asociației, dacă sunt sau nu sunt. Dar presupunând că acele calomniile și atacuri s'au produs într'adevăr, ne este oare permis să le considerăm drept un atentat la solidaritatea Asociației?

Eu nu văd nici o campanie de calomniile, nici o sdrancinare a solidarității noastre în faptul că cineva pe căl ciastite — prin cuvânt sau presă — caută să și facă cunoscute sau acceptate ideile ce și le crede scumpe și utile.

Merită într'adevăr să fie scuipat — nu eliminat cum pretinde dl Orășfăianu — acela care uneltește contra unității Asociației noastre. Numai că Asociația nu poate fi nici decum confundată cu conducerea ei. Persoana, care stă în fruntea Asociației, nu poate fi intangibilă și infalibilă, chiar când aceea persoană e un meritos de talia dlui D. V. Toni.

Vieța unei Asociații profesionale nu poate fi condiționată de stabilitatea șefului ei, ales temporar, cum e condiționată existența statului român de aceea o monarhie, bunăoară.

Iar dacă o conducere, oricât ar fi ea de înțeleaptă, e supusă greșelilor și prin urmare atacurilor, dacă cineva atacă prin arme de luptă obișnuite în lumea civilizată, de ce se încearcă inventarea unor pericole donquijotești?

Nemulțumiții din rândurile noastre trebuie ascultați cu bunăvoință și aduși la calea cea dreaptă prin mijloace civilizate. Nu huiduiți și excluși. Altminteri intoleranța ucigătoare de spirit, de care dau dovadă unii colegi, poate da naștere unor desbinări supărătoare.

P. Da Gogu

1) Vezi „Amicul Școalei” No. 15—16 pag. 199.

Hrana spirituală a învățătorului.

Ne-am ocupat prea mult de hrana trupului nostru; ne-am ocupat tot atât de mult și'n celace privește 'mbrăcăminte și'ncălțăminte noastră.

Dovadă ne sunt paginile atâtor reviste ale noastre, în cari s'au picurat lacrimi provenite din foame și frig; dovadă ne sunt adunările noastre dascălești, unde ne-am cerut o pâine neagră pentru gură ș'o haină ieftină pentru corp. . .

Le am cerut, căci nu le-avem și fără de ele nu mai putem fi nici apostoli necum martiri cum ne place a ne numi! . . .

Dar... pe lângă această hrană—trupească—necesară oricărui muritor de rând, ție învățător îți mai trebuie ș'o altă hrană, tot atât de indispensabilă!

Îți trebuie hrana spirituală care — ca oricare hrană trupească — trebuie s'o capeți regulat și'n porții cât mai darnice...

De unde să-ți capeți această hrană? Din revistele tale dascălești; din orice publicație cu caracter științific sau literar și'n fine — ca să fi complet — din cotidianul ce nu trebuie să-ți lipsească de pe măsuta ți modestă! . . .

Nu uita, învățător al acestui neam, că ești „un mic enciclopedist“ Din toate, câteceva să ști; tu ești medicul satului; tu ești — în atâtea cazuri — judecătorul; tu ești avocatul, tu.. dar ce nu ești „tu“ în satul „tău“? . . .

Deci, un imperativ energic, solemn și categoric trebuie să-ți sune vecinic în urechi: „hrana spirituală“! . . .

Că gazetele-s scumpe? Adevărat! Că leafa ni i redusă la minimum? Tot atât de adevărat! . . .

Și totuși. . . În ciuda salariului restant; în ciuda acestuia ce-l primim — ca vai de lume — din lună 'n lună, noi — învățătorii neamului — trebuie să ne-adăpăm într'una din celace se află scris între scoarțe de reviste! . . .

Trebuie — ca o lege sine qua non fiind — să sorbim cu nesaț adevărurile cristalizate în atâtea pagini de gazete; trebuie să gustăm până la refuz din literatura neamului nostru; trebuie ca'n fiecare zi să forfecăm cu ochii câte-o revistă sau câteva pagini dintr'o carte. . .

Iar seara... când după munca din clasă te simți extenuat și pari oarecum stingher, ia-ți cotidianul și vezi ce se mai petrece 'n țară și'n lumea asta largă! Trebuie să ai un cotidian însă

care — pe lângă senzaționalele — întâmplări — să ți ofere ș'un vast câmp, din care să ți culegi atâtea piese pentru vocabularul tău! . . .

Recomandabil ar fi cotidianul „Curentul“ sau „Calendarul“ (aceste ziare având cele mai serioase și mai multe articole de fond). Inșă grosul hranei noastre spirituale îi formează tot revistele.

Și ca să nu se mai obiecteze că sunt scumpe, îmi permit să mă foarfec pe mine însumi, făcându mi o socoteală. . .

Citesc regulat revistele mai jos notate, ale căror preț îl redau în dreptul fiecăruia :

1. Amicul Școalei	— Cluj	— 150 lei
2. Școala și Viața	— București	150 „
3. Satul și Școala	— Cluj	— 120 „
4. Curente și idei	— Vlașca	100 „
5. Orientări	— Bacău	— 100 „
6. Școală Someșană	Dej	— 120 „
7. Steagul Biruinței	Dej	— 100 „
8. Idela	— București	40 „
9. Speranța	Alexandria	30 „
10. Albina	— București	100 „
11. Curentul (ziar)	— București	700 „

Total general — 1710 lei

Prin prețul notat în dreptul fiecărei reviste, se înțelege abonamentul anual!

Să nu zicem c'am cheltuit — cu revistele — numai 1710 lei cum mi-a ieșit mie socoteala, ci să fim și mai darnici și să zicem o sumă rotundă : fie 2000 lei! . . .

Ne punem acum o elementară întrebare: când pentru hrana și îmbrăcămintea trupului cheltuim la 20.000—30.000 lei anual, n'am putea să sacrificăm cei 2000 lei pentru hrana sufletească?

Ba cred că da!

Vecinica scuză „n'avem bani“ e de neluat în seamă. Iată de ce :

Colegii tineri, cari n'au ca salariu decât cei 2200 lei lunar, sunt abonați — în genere vorbind — la 2—3 gazete profesionale, plus cotidianul! Colegii bătrâni, cu 5—7000 lei lunar și nu mă știu cu câte zeci de jugăre, nu sunt abonați decât la biata „Unirea Poporului“ de'a... Blaj!... Iată dar, că nu bogăția ne

face să ne hrănim spiritul... Putem zice — pe baza constatării — c'aci e invers !..

Deci — sărac ori bogat — tu învățător hrăneșteți deopotrivă sufletul și corpul.

„Magna cum laude“ ție dascăle, care te-ai pătruns de dicto-
nul lui Juvenal : „mens sana in corpore sano“ !...

Budești — Cluj.

Nicolae D. Marin
inv.-dir.

Rânduri către învățători !

I.

*Ca seva ce se ridică pe nesimțite —
Hrănind a trunchiului ramuri,
Așa și voi, munciți tăcuți
In ogorul brazdelor înțelenite !*

II.

*Dușmanii voștrii — mulți și răi,
V'au tot lovit, și'ncălicat mereu ;
V'au defăimat în fața țării,
Și v'au supus mereu ocării !
— Dar totul fu'nscenare. —*

III.

*Porniți din nou la lupte dârze,
Și nu lăsați o clipă măcar,
C'altarul Sfânt, al muncii voastre
Să mai fie pângărit !*

IV.

*Voi idealisții — în negrele zile de azi,
Voi sânteți poezia, în proza ce trăim !
Voi făuriți a neamului nădejde
Căci voi țineți lumina aprinsă,
Și sufletele treze !*

V.

*Ca seva, ce pe nesimțite se ridică, —
Hrănind a trunchiului ramuri,
Așa și munca voastră sfântă,
Inaltă și hrănește sufletele noastre !*

V. F. C.

PARTEA OFICIALĂ

Toate ordinile și circularele, ce se vor publica în partea aceasta a revistei, vor trebui să fie imediat înregistrate și executate conștiențios de către cei vizați.

REVIZORATUL ȘCOLAR AL JUDEȚULUI CLUJ

Către toate școlile primare de stat din județ.

Nr. 3358—1933.

Avem onoare a Vă trimite spre știre și strictă conformare copia ordinului de mai jos :

Copie. — Ministerul Instrucțiunii al Cultelor și Artelor. Direcțiunea I. Învățământului Primar. Nr. 189626—25 Noembrie 1933. Domnule Subrevizor Școlar, Ministerul este informat că, unii învățători își părăsesc școlile și umblă prin orașe și târguri pentru interese personale, străine de interesele școlii ; alții cutreeră satele dându-se la acțiune de propagandă care nu cadrează cu chemarea ce au și cu prestigiul de care trebuie să se bucure în fața populației satului. Vă punem în vedere să aduceți la cunoștința tuturor învățătorilor că, le este cu desăvârșire interzis a lipsi dela cursuri și orice constatare de abatere sau lipsă dela datorie, va fi aspru sancționată. Reluând conducerea Ministerului Instrucțiunii, sunt hotărât să depun toată munca și toată energia la ridicarea prestigiului școlii și în special al școlii poporului și slujitorilor ei ; cer însă acelaș lucru dela toți învățătorii și colaboratorii mei, pentru binele și propășirea școlii. — Ministru, (ss) Dr. Angelescu, Consilier Director General (ss) P. Ghițescu. Domnul Subrevizor școlar al jud. Cluj.

No. 3509—1933.

Atragem din nou atențiunea dilor învățători și directori școlari asupra diverselor rapoarte ce trimit biroului nostru. Aceste rapoarte trebuie să fie scrise legibil, observându se strict regulile ortografice și stilistice. Să nu se scrie mult, ci puțin, clar și precis. Insistăm cu toată stăruința pe lângă aceste cerințe esențiale, fiindcă, cu regret o spunem, am văzut rapoarte de a unor învățători de al noștri așa de mizerabil redactate, încât nouă ne-a fost rușine de ele. Într'un raport să se amintească numai o singură chestiune, iar nici decât mai multe, fiindcă se îngreunează rezolvirea lor.

Dacă se răspunde la ordinul nostru, atunci în raport totdeauna trebuie amintit numărul ordinului nostru. Se nu se trimite toate rapoartele Revizoratului școlar, ci în chestiunile cari cad în atribuțiile comitetului școlar județean (localuri și terenuri școlare, chirii, exarândări, licitații, bugete, conturi de gestiune

etc), să se adreseze acolo. Revizorul școlar, care este secretarul comitetului școlar județean, va lua de bună seamă cunoștință de rapoartele din chestiune și va interveni pentru rezolvirea lor.

Toate rapoartele să se scrie pe hârtie curată și cel puțin $\frac{1}{4}$ coală. Rapoartele, scrise pe hârtie murdară sau petice de hârtie, se vor respinge. Pentru ușurarea muncii la biroul nostru cerem că să ni-se indice pe orice raport obiectul chestiunii. — Acesta se face prin foarte puține, clare și precise cuvinte (numai o sinură propozițiune) puse în partea de sus — mâna dreaptă — a rapoartelor.

Pe rapoarte să se aplice stampila oficială a școlii, purtând numirea nouă a județului și a comunei. Nu vom mai primi rapoarte fără stampilă sau cu aceasta defectuoasă.

No. 3510—1933.

Am constatat că, unii domni învățători-directori nu cetesc cu destulă atențiune ordinele noastre pe cari le publicăm aci în revistă. Caz recent avem cu ordinul No. 2927—1933, la care trebuia să răspundă numai școlile confesionale, fiindcă lor a fost adresat. Deci pe viitor mai multă atențiune la citirea ordinelor.

No. 3435—1933.

Vă facem cunoscut că, Ministerul cu ordinul No. 192913—1933 a hotărât ca cercurile culturale să fie suspendate până la noul dispozițiune.

No. 3508—1933.

Avem onoare a Vă face cunoscut că, On. Minister al Instrucțiunii a aprobat cu ordinul No. 1855522—1933 să se aplice pedeapsa „avertismentul public” următorilor învățători: 1. Ioan Corpodean din Bonțida, pentru lipsă dela școală în ziua inspecției. 2. Gavriil Dumitraș dela școala No. 1 și Vasile Cordoș dela școala No. 2 din Valea Drăganului, pentru slaba frecvență școlară.

Către toate școlile primare confesionale din județ.

Avem onoare a Vă face cunoscut că Ministerul cu Decizia Nr. 191619—1933 a delegat pe dl Inspector școlar Șt. Caracudovici, ca inspector general al învățământului primar particular și confesional din întreagă țara.

ad. No. 2927, 3043, 3267.

Urgentăm trimiterea rapoartelor cerute cu ordinele noastre numerii de mai sus.

Revizor, M. Sasu.

INFORMAȚIUNI

Redacția urează tuturor colaboratorilor și abonaților sărbători fericite.

* Numărul proxim al revistei noastre va apare la 15 Ianuarie 1934.

* Sperăm că, salariile de pe Decembrie a. c. se vor putea primi înainte de sf. sărbători.

* Ana Ogoreanu n. Doican, soția colegului nostru Mihail Ogoreanu, directorul școlii primare de stat No. 5 din Cluj, căruia și pe calea această îi exprimăm sincere condoleanțe — a trecut la cele eterne în 27 Noembrie a. c., în anul 39 al vieții și 23 al fericitei sale căsătorii. Odihnească în pace!

* Ministerul a aprobat să se aducă mulțumiri dlui Nicolae D. Marin, învățător la școala primară de stat din com. Budaști, pentru munca ce a depus la ridicarea unui monument al eroilor, în acea comună.

* Uniunea de cooperative „Ardealul“ a vizat Statutele următoarelor cooperative: „Albina“ depe lângă școala primară de stat din Huedin și „Viitorul Nostru“ depe lângă școala primară de stat din Mănăstireni. Dnii directori Aurel Mitrea și Ioan Suciu merită toată lauda pentru înființarea acestor utile instituții școlare.

* Nicolae Solomon, învățător la școala primară de stat din comuna Vânători, și a dat sufletul în mâinile Ziditorului în 26 Noembrie a. c., în anul 50 al vieții și 22 al căsătoriei sale, lăsând în urma sa 5 copii. — Fie-i partea cu dreptii. Intristatei familii îi transmitem condoleanțe sincere.

* Ministerul, cu ordinul No. 198195—1933, a dispus ca vacanța de Crăciun la școlile primare se înceapă de Sâmbătă, 16 Decembrie orele 4 p. m.

* Pe 1 Ianuarie 1934 s'au înființat în județul nostru 30 noi posturi de învățători.

* La școala primară de stat din Tic-Colonie s'a deschis decurând o cantină. În fiecare zi se împarte lapte și pâine la toți elevii școlii. Cheltuielile pentru întreținerea acestei cantine sunt suportate de dna și dl Grigore Manoilescu, directorul general al minelor de cărbuni din aceia localitate. Gestul acesta nobil merită toată lauda și recunoștința.

* Printre elevii școlii primare de stat din Cojocna s'au găsit 23 cazuri de conjunctivită granuloasă. S'au luat imediat măsurile de tratare. Din fondul cooperativei școlare de acolo s'a procurat colirul necesar pentru picuri în ochi.

* În vacanța Crăciunului se va organiza aci în Cluj un curs pregătitor pentru examenul de diferență dintre școala normală și liceu. Informații mai detaliate se pot obține dela direcțiunea Institutului de educație „Rousseau“ din str. Elisabeta Nr. 36.

